

Boudewijn en de Blauwe Schuit

Toen ik in 1969 eindelijk Nederlandse taal- en letterkunde kon gaan studeren (ik had zeven jaar over het gymnasium gedaan en raakte daarna nog eens twee jaar kwijt aan het vervullen van de dienstplicht), sprak het voor de linksige langharige jongeman die ik was vanzelf om v er van het conventionele verenigingsleven te blijven. Ik was trouwens de enige niet. Het Leidse studentencorps had aan het eind van de jaren zestig zo weinig aanwas, dat het een paar jaar later noodgedwongen fuseerde met zijn tegenhanger, de Vereniging van Vrouwelijke Leidse Studenten. Dat zou een gouden greep blijken. Maar zelfs met meisjes erbij trok het corps mij voor nog geen millimeter.

Mogelijkheden om toch sociaal te verkeren met leeftijdgenoten en geestverwanten werd de studenten Nederlands geboden door een viertal vakdisputen. Ze droegen mooie oud-Nederlandse namen. Ik herinner me *Ende levet scone* en *Och mocht het rijzen*. En dan had je ook het *Blaue Scute Gilde*, geleid door een Prince en een Princesse en bestaand uit leden die, net als ik, langharig en linksig waren en behalve van bier, jenever en wijn ook niet vies waren van een stevige joint. Aan de beoefening van de schone letteren werd door dit gezelschap met mate gedaan. Slechts heel af en toe hield  en van de leden een geleerde lezing. Zo was het in het vroege voorjaar van 1970 de beurt aan Boudewijn B uch, die ons een hele avond trakteerde op anekdotes uit het leven van zijn grote held Willem Bilderdijk, en wetenswaardigheden opdiste over het opiumgebruik van de Grote Ongenietbare. Daarmee liep hij vooruit op het zelfbedachte specialisme dat hij naderhand trots op zijn briefhoofd zou vermelden: ‘psychofarmacohistoricus’. Het was maar  en van de vele verzinsels die hij met succes wist te verspreiden, zulks ter verhoging van zijn status als gedoemd dichter.

De meeste leden van de *Blaue Scute* namen welwillend aan dat Boudewijn zo’n beetje Nederlands studeerde en zich daarnaast in leven hield als verkoper bij de plaatselijke Vroom & Dreesmann, een functie die hij naar eigen zeggen vooral benutte door koelkasten en televisies uit het magazijn te ontvreemden en voor goed geld te verkopen, dan wel, als een soort Robin Hood, te distribueren onder behoeftige vrienden. Dat hij niet eens zijn middelbare school had afgemaakt, kwamen we pas veel later te weten. En ook de leugen dat hij bij zijn lerares Duits een kind had verwekt dat aan suikerziekte leed en door een overdosis insuline het leven liet, werd pas veel later doorgeprikt.

Boudewijns Bilderdijklezing, plus mijn aanwezigheid daarbij, zou door hem zelf in 1986 worden vereeuwigd in de roman *Links!* Het relaas beslaat de eerste twee pagina’s. Geheel in strijd met de historische werkelijkheid doet de verteller het voorkomen alsof dispuutlid Jaap nog altijd in militaire dienst zat, bij deze gelegenheid in uniform verscheen en er luidkeels bezwaar tegen maakte dat er hasj werd gerookt. Wat evenmin waar is, maar met de kennis van 1986 toch niet zo heel erg onwaarschijnlijk, is dat Jaap in de discussie na afloop van de lezing Ter Braak en Gomperts tegen Bilderdijk en Boudewijn uitspeelde.

Bij deze ene roman over het Blauwe Scutemilieu is het niet gebleven. *Links!* werd voorafgegaan door *En dan is er koffie* (1975) van Hannes Meinkema alias Hannemieke Postma alias Hannemieke Stamperius. B uch noemt haar in *Links!*, zij hem in haar genoemde roman. Ik maakte haar maar heel kort mee als actief dispuutlid, maar ging later nog eens bij haar thuis advies vragen over de door mij geambieerde studie literatuurwetenschap in Utrecht, die zij inmiddels met succes had afgesloten. Ze legde me bondig uit hoe het curriculum in elkaar zat en zei toen dat ze in verband met haar drukke bezigheden verder geen tijd meer voor me had. Of ik maar niet een potje wilde gaan flipperen met haar echtgenoot. Vijf jaar later viel het mij te beurt haar proefschrift over Marsman te bespreken voor een hoogwaardig wetenschappelijk tijdschrift, nogal kritisch, wat ze mij geloof ik niet in dank afnam. Weer heel veel later nodigde ze me uit om een lezing te komen geven voor een door haar geleid religieus gezelschap en ontving me zeer vriendelijk.

Nu nog even over Boudewijn. Die onderging vanaf het midden van de jaren zeventig de metamorfose van morsige hippie tot dichter, romancier, criticus, columnist en pamflettist, en nog wat later tot televisiepresentator, programmamaker en acteur in reclamespotjes. Bij zijn dood was hij een Bekende Nederlander die voor zijn optredens her en der gemakkelijk vijfduizend gulden per keer kon vragen, net zo veel als Harry Mulisch. Aanvankelijk hadden we nog geregeld contact en kwamen bij elkaar over de vloer. Ik nam gedichten van hem op in het mede door mij geredigeerde *Tirade*, hij hielp me aan een column in het universitaire weekblad *Mare*, waarvan hij bij de oprichting in 1977 redacteur was geworden. Ik begon steeds meer oog te krijgen voor de door hem verspreide humbug, zijn voorgewende pedofilie, homoseksualiteit, dissertatieplannen, miljoenenerven en enz. enz. Ik liet publiekelijk weten dat ik zijn literaire proeven weinig soeps vond, hij sloeg terug met schotschriften in *Propria Cures*. Tja. Maar toch waren we aardige jongens geweest, al zeg ik het zelf.

Boudewijn B uch, portretfoto bij zijn ‘Levensbericht’ door Peter van Zonneveld in het *Jaarboek van de Maatschappij der Nederlandse Letterkunde* 2012.